

Arrest

nr. 222 680 van 17 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens zijn verklaringen kwam de verzoeker op 20 september 2010 aan in België en diende hij op 21 september 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 juni 2011 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 20 juni 2011 wordt de verzoeker vanuit Zweden naar België overgebracht in het kader van de Dublin-Verordening. Hij dient diezelfde dag een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal neemt op 20 januari 2012 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In beroep werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 83 806 van 28 juni 2012 aan de verzoeker beide statussen weigerde.

Op 30 juli 2012 werd de verzoeker opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

De verzoeker bood zich op 30 oktober 2012 samen met de Belgische vrouw A. S. aan bij de burgerlijke stand van de gemeente Kalmthout voor een aangifte van een huwelijk.

Op 29 januari 2013 verklaart mevrouw A. S. dat ze niet wenst te huwen met verzoeker.

Op 4 februari 2013 wordt de verzoeker gerechtelijk aangehouden. Hij wordt op 24 juni 2013 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende zes jaar, behoudens zes maanden effectief, uit hoofde van gijzeling en bedreigingen, mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde.

Op 25 juli 2013 werd in de gevangenis te Antwerpen een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van acht jaar en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies* oud model) betekend aan de verzoeker. De verzoeker dient tegen deze beslissingen (bevel en inreisverbod van acht jaar) een beroep in bij de Raad, maar dit wordt verworpen bij arrest nr. 116 806 van 13 januari 2014. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.272 van 4 februari 2014.

Op 29 juli 2013 wordt de verzoeker overgebracht van de gevangenis van Antwerpen naar het gesloten centrum te Merksplas.

Op 16 augustus 2013 wordt bij de gemeente Zoersel opnieuw een aangifte van een huwelijk gedaan tussen de verzoeker en mevrouw A. S. (de verzoeker treedt op bij volmacht).

Op 21 oktober 2013 verleent de Procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk. In het advies wordt gesteld dat er verschillende elementen in het dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnhuwelijk wijzen.

Op 23 oktober 2013 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zoersel het huwelijk te voltrekken.

Op 29 oktober 2013 wordt de verzoeker opnieuw bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten, met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde (bijlage 13*septies*). De verzoeker dient tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 113 416 van 6 november 2013 wordt deze vordering verworpen. De verzoeker dient tevens een annulatieberoep in, dat wordt verworpen bij arrest nr. 124 861 van 27 mei 2014.

Op 18 december 2013 wordt de verzoeker onder escorte verwijderd naar zijn land van herkomst, Irak.

Op 19 september 2014 verlaat de verzoeker Irak. Hij komt dezelfde dag aan in Istanbul, Turkije, met een Turks visum voor zes dagen.

Op 16 oktober 2014 worden verzoekers vingerafdrukken genomen in Roemenië (hit Eurodac).

De verzoeker komt vervolgens op onbekende datum België binnen.

Op 21 april 2015 erkent hij A. R., de dochter van mevrouw A. S., geboren op 10 februari 2015 te Mortsels. De erkenning wordt overgeschreven op 17 september 2015 en het kind neemt de familienaam aan van de verzoeker.

Op 28 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ascendent van een Belg, in functie van zijn minderjarige dochter M. R. Een attest van immatriculatie en een bijlage 19ter worden afgeleverd door de diensten van de stad Antwerpen.

Op 27 april 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing:

“(…)

Geachte,

U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat u betekend werd dd. 25.07.2013, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 25.07.2013.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woonof verblijfplaats in het buitenland.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatieattest, als onbestaande beschouwd.

(…)”

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 april 2016 en betreft in wezen de weigering van de inoverwegingname van verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg.

Op 23 mei 2016 treft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij 's Raads arrest nr. 168 764 van 31 mei 2016 werd de tegen deze verwijderingsmaatregel ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De verzoeker heeft op 7 juni 2016 een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de voormelde verwijderingsmaatregel. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het algemeen rolnummer RvV 189 732.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.3. De verweerder heeft eenzelfde administratief dossier neergelegd dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die bij de Raad gekend is onder het algemeen rolnummer RvV 189 732. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in het rechtsplegingsdossier van de zaak met algemeen rolnummer RvV 189 732.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

“II.A ONONTVANKELIJKHEID GELET OP HET INREISVERBOD

De verwerende partij verwijst naar het definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde inreisverbod voor de duur van 8 jaar, op grond waarvan verzoeker uitdrukkelijk de toegang en het verblijf tot het Belgisch grondgebied en het Schengengrondgebied verboden wordt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het beroep tot nietigverklaring immers verworpen dat gericht was tegen het inreisverbod. Hieruit volgt dat het verzoeker niet gerechtigd is om een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging op het Belgische grondgebied in te dienen en bijgevolg niet op ontvankelijke wijze zulke aanvraag kan indienen. Er anders over oordelen, zou een schending zijn van het legaliteitsbeginsel.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 december 2013 onder escorte is vertrokken. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid is geweest om een aanvraag tot opheffing in te dienen conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod vanuit het buitenland moet worden ingediend. Hierbij kan verwezen worden naar de voorbereidende werken (Parl.St. Kamer, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1, 20) waarin wordt gestipuleerd dat een inreisverbod kan worden opgeheven omwille van humanitaire redenen of omwille van gezinshereniging met een Belg of een Unieburger, maar dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing de derdelander geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in België.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 8 jaar omdat verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behoudens 6 maanden effectief wegens gijzeling en mondelinge bedreigingen.

Verzoeker heeft het aldus uitsluitend aan zijn eigen houding te wijten dat hem een uitdrukkelijk verbod werd opgelegd om in België binnen te komen en er te verblijven. Het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde kan thans niet geminimaliseerd worden.

Huidige vordering is onontvankelijk wegens het definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde inreisverbod."

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang dient persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig te zijn (cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker in zijn verzoekschrift niet concreet uiteenzet welk belang hij kan doen gelden bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij beperkt zich tot de eenvoudige bewering dat hij een persoonlijk belang heeft bij het indienen van zijn verzoekschrift. Aangezien de bestreden beslissing ertoe strekt dat verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg niet in overweging wordt genomen, is het enige voordeel dat de verzoeker kan nastreven met de nietigverklaring van deze beslissing er logischerwijze in gelegen zijn mogelijkheid te vrijwaren dat het bestuur hem, in navolging van de kwestieuze aanvraag, alsnog een verblijfsrecht als familielid van een Belg toekent.

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat de verzoeker een definitief inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, dat hem uitdrukkelijk de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied (en het Schengengrondgebied) verbiedt. De verweerder benadrukt dat de verzoeker op 18 december 2013 onder escorte werd verwijderd en dat hij niet aantoont dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen vanuit het buitenland, zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De verweerder stelt dat de verzoeker daarom niet gerechtigd was om een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging in te dienen op het Belgische grondgebied en dat er anders over oordelen een schending zou zijn van het legaliteitsbeginsel. De verweerder stelt aldus het wettig belang van de verzoeker in vraag.

De Raad wijst er dienaangaande op dat een verzoekende partij slechts een wettig belang wettig kan doen gelden indien het met het beroep nagestreefde voordeel, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan worden verkregen (RvS 8 april 2011, nr. 212.579).

Uit het administratief dossier blijkt dat jegens de verzoeker op 25 juli 2013 een beslissing werd getroffen waarbij zijn verwijdering werd gelast en waarbij hem tegelijkertijd een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd. De verzoeker diende tegen deze beslissingen (bevel en inreisverbod van acht jaar) een beroep in bij de Raad, maar dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 116 806 van 13 januari 2014. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.272 van 4 februari 2014. Bijgevolg is het inreisverbod definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Bovendien brengt dit inreisverbod door de effectieve verwijdering van de verzoeker, op 18 december 2013, sinds die datum ook daadwerkelijk rechtsgevolgen teweeg voor de verzoeker en wordt zijn rechtstoestand inzake toegang en verblijf erdoor gedetermineerd (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, §§ 42-53). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker op enig ogenblik een aanvraag, zoals bedoeld in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, heeft ingediend tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod. In elk geval bepaalt artikel 74/12, §4, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling "(t)ijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting (...) geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk". De exceptie die door de verweerder werd ontwikkeld in de nota met opmerkingen, berust dan ook op relevante en pertinente gegevens.

De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Wanneer zijn belang op beredeneerde wijze in vraag wordt gesteld door de verweerder, komt het dus aan de verzoeker toe om aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer: RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat de verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen. De verzoeker heeft met een aangetekend schrijven van 6 juli 2016 uitdrukkelijk afgezien van het neerleggen van een synthesememorie, waarin hij desgevallend een schriftelijk verweer had kunnen naar voor brengen inzake de door de verweerder opgeworpen exceptie(s). Ter terechtzitting beperkt de advocaat van de verzoeker er zich toe om met betrekking tot de bovenstaande exceptie te verwijzen naar de zaak *K. A. tegen België* van het Hof van Justitie (hierna: het Hof), waarbij hij aanstipt dat in dit arrest wordt gesteld dat er altijd een onderzoek in het licht van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) moet worden gevoerd en dat een inreisverbod hieraan niet in de weg staat.

De Raad wijst er evenwel op dat het Hof in het arrest *K. A.* (HvJ 8 mei 2018, *K. A. e.a.*, C- 82/16, § 57) uitdrukkelijk verwijst naar de uitspraak in het arrest *Ouhrami* (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16):

"Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden."

Het Hof hecht aldus groot belang aan het gegeven dat een derdelander niet in staat mag worden gesteld om zich geheel of ten dele te onttrekken van de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Het Hof heeft eveneens gesteld *"dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden"* (HvJ 8 mei 2018, *K. A. e.a.*, C- 82/16, § 46).

In het arrest *Ouhrami* heeft het Hof als volgt geredeneerd:

“Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn – blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan – een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, §§ 44-52).

Er moet dan ook een onderscheid worden gemaakt tussen de situatie van derdelanders die niet meegewerkt hebben aan de verwijderingsprocedure en die dus - nadat hen een terugkeerbesluit en een inreisverbod werd opgelegd - het grondgebied van de lidstaten niet hebben verlaten, en de derdelanders

die – al dan niet gedwongen – wel het grondgebied van de lidstaten hebben verlaten. In het eerste geval wordt het onregelmatig verblijf van de betrokken derdelander beheerst door het terugkeerbesluit, terwijl in het tweede geval het onregelmatig verblijf van de derdelander wordt beheerst door het inreisverbod, dat vanaf het tijdstip van de effectieve verwijdering *“rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”* (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, §§ 49). Het inreisverbod betreft een eventueel later verblijf, het maakt dit later verblijf onrechtmatig en *“vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, §§ 49-50).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op 18 december 2013 werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Irak. Op dat moment zijn de rechtsgevolgen van het op 25 juli 2013 getroffen inreisverbod ingegaan en dit voor een termijn van acht jaar. Concreet impliceert dit dat de verzoeker tot 25 juli 2021 niet legaal kon terugkeren op het grondgebied van de lidstaten en dat hij er tot die datum evenmin legaal kon verblijven. Aangezien de verzoeker de rechtsmiddelen tegen dit inreisverbod reeds heeft uitgeput, is het inreisverbod definitief geworden. In het kader van de voorliggende betwisting kan de verzoeker de regelmatigheid van het hem opgelegde inreisverbod dan ook niet rechtstreeks, noch onrechtstreeks, betwisten (*cf.* RvS 16 september 2010, nr. 207.398; RvS 4 november 2010, nr. 208.654). De verzoeker diende zich, gedurende een periode van acht jaar na zijn verwijdering, dan ook te conformeren aan de rechtsgevolgen van het aan hem opgelegde inreisverbod. Aan de doelstelling van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zou bijgevolg afbreuk worden gedaan indien de verzoeker in staat zou worden gesteld om geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod (*cf.* HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, § 52).

De Raad wijst erop dat de rechtgevolgen van een geldend inreisverbod, naar Belgisch recht, enkel (tijdelijk dan wel definitief) kunnen worden teniet gedaan in twee gevallen:

- de vreemdeling heeft een aanvraag ingediend om het inreisverbod te laten opschorten of opheffen en het bevoegde bestuur staat de gevraagde opschorting of opheffing toe (*cf.* artikel 74/12 van de vreemdelingenwet);
- aan de vreemdeling wordt in België het recht om internationale bescherming, zoals bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dan wel een machtiging tot verblijf om medische redenen, zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, toegekend (*cf.* artikel 74/11, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet).

In casu betwist de verzoeker op geen enkele wijze dat hij niet heeft aangetoond dat hij zich, na zijn verwijdering op 18 december 2013, in de onmogelijkheid zou hebben bevonden om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod in te dienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, in de loop van september – oktober 2014, zich in strijd met het vigerende inreisverbod opnieuw toegang heeft verschaft tot het grondgebied van de lidstaten en tot het Belgische grondgebied. De verzoeker heeft de rechtsgevolgen van het hem opgelegde, definitieve inreisverbod dan ook duidelijk miskend, zonder ook maar enige poging te doen om bij de bevoegde overheid de opschorting of opheffing te vragen. Aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat de aanvraag die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, geenszins betrekking heeft op de rechten, zoals voorzien in artikel 74/11, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De verweerder stelt dan ook terecht vragen bij het wettig belang dat de verzoeker kan doen gelden bij zijn beroep tegen een beslissing die inhoudt dat de verweerder weigert om te onderzoeken of aan de verzoeker een regelmatig verblijf kan worden toegekend, dit omdat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en omdat hij nagelaten heeft om de opschorting of opheffing ervan te vragen overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker heeft in dit kader enkel gerepliceerd dat het Hof in het arrest *K. A.* heeft gesteld dat er, onafgezien van een definitief inreisverbod, altijd een onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU moet worden gevoerd.

De Raad merkt evenwel op dat het Hof heeft geoordeeld dat, wanneer het inreisverbod berust op redenen van openbare orde (*quod in casu*), artikel 20 van het VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid (HvJ 8 mei 2018, *K. A. e.a.*, C- 82/16, § 90). Wanneer de overheid vaststelt dat er, gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, dan kan de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zijn, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (HvJ 8 mei 2018, *K. A. e.a.*, C- 82/16, § 92).

De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het Hof zou hebben geoordeeld dat er “*altijd*” een onderzoek dient te worden gevoerd in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jegens de verzoeker getroffen inreisverbod berust op redenen van openbare orde. Ook in de onderhavige procedure stelt de verweerder zich in de nota met opmerkingen en met name in de hierin opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid op het standpunt dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde thans niet geminimaliseerd kan worden. De verzoeker blijft evenwel zowel in zijn verzoekschrift van 27 mei 2016 als in zijn repliek ter terechtzitting in gebreke om ook maar enige betwisting te voeren dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker kan er *in casu* dan ook niet van overtuigen dat in zijn geval een concreet onderzoek diende te worden gevoerd in het licht van artikel 20 van het VWEU.

De Raad ontkent niet dat rechtstreeks uit artikel 20 van het VWEU, zoals uitgelegd door het Hof in het arrest *K. A.*, en dus bovenop de twee uitzonderingsgevallen zoals voorzien in het Belgische interne recht (zie *supra*), moet worden aangenomen dat de rechtsgevolgen van een vigerend inreisverbod eveneens buiten werking kunnen en moeten worden gesteld (al dan niet tijdelijk) indien er tussen een derdelander en de Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat deze Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (*cf.* HvJ 8 mei 2018, *K. A. e.a.*, C- 82/16, § 57). *In casu* dient echter te worden vastgesteld dat de verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat de verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, hetgeen in het kader van het voorliggende geschil op geen enkele wijze wordt betwist. In dit geval toont de verzoeker dan ook niet concreet aan dat de weigering om hem een verblijfsrecht toe te kennen niet in overeenstemming zou zijn met het Unierecht (*cf.* HvJ 8 mei 2018, *K. A. e.a.*, C- 82/16, § 92).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker zich, in strijd met het definitieve inreisverbod, na zijn verwijdering op onrechtmatige wijze toegang heeft verschaft tot het grondgebied van de Europese Unie en tot het Belgische grondgebied. Hij toont niet aan waarom hij, tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst en zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen. De verzoeker moet de rechtsgevolgen van het hem opgelegde inreisverbod dan ook ondergaan, zodat hij geen rechtmatig verblijf in België kan krijgen zolang dit inreisverbod niet is verstreken, noch is opgeschort of opgeheven. De verzoeker voert bovendien geen enkele betwisting omtrent het gevaar voor de openbare orde dat volgens de verweerder thans nog steeds van hem uitgaat. De verzoeker maakt zodoende op geen enkele wijze aannemelijk dat een onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU er in zijn geval toe zou kunnen leiden dat de Belgische staat hem alsnog, in weerwil van het thans vigerende inreisverbod, een verblijfsrecht zou moeten toekennen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn vordering beoogt een onwettige toestand te bestendigen die hij zelf heeft gecreëerd, zodat hij geen wettig belang kan doen gelden bij zijn beroep (*cf.* RvS 21 februari 2019, nr. 243.766; RvS 14 april 2014, nr. 227.114).

De verzoeker heeft geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een geoorloofd en wettig belang bij de nietigverklaring heeft.

De exceptie is bijgevolg gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE